

Het beest in 'Belle' blijft gelukkig beest

Jeugdtheater Belle, door Theatergroep Max. Vanaf 5 jaar. Gezien 10/1, Rotterdamse Schouwburg. Tournee t/m 11/4; Inl: www.tgmax.nl

●●●●●

Door ELISABETH HEIJKOOP

Het publiek is nog maar net binnen in het theater of het geluid van een sneeuwjacht klinkt. Ondanks sneeuw en weeralarm is de Rotterdamse Schouwburg volgestroomd voor de voorstelling *Belle*. De wind giert om het huis van meisje Belle, terwijl zij ligt te slapen in haar kamer met Laura Ashley-behang. *Belle* is losjes gebaseerd op het sprookje *Belle en het beest*. In het originele verhaal wordt een mooie, maar arrogante prins vervloekt. De vloek kan alleen worden verbroken op het moment dat hij verliefd wordt en zijn aanbestede op hem.

Belle van Theatergroep Max is in de regie van Jef Van gestel een bewegingsvoorstelling zonder gesproken woord. Wel is er spannende geluidmuziek van Jochem Baelus en de mimiek, de gillets en het gebrul van de twee acteurs. De voorstelling begint als een nachtmerrie. Belle wordt wakker als een lade van het nachtkastje opengaat. Een pop die op Chucky lijkt (de moordpop uit de horrorfilms) draait het hoofd 360 graden. Uit de mouwen van een opgehangen kamerjas verschijnen handen en uit Belles bed kruipt het beest. Volgt een knap en komisch voorstellingsvullend dansduet.

Saskia Driessen en Roel Swanenbergh zijn geen dansers, maar voor het jonge publiek is dat onbelangrijk. De twee bewegen prachtig. Vooral tijdens de slaapdans, waarbij Belle in de gekste houdingen tegen het beest in slaap valt. De primitieve projecties op de muur als het beest slaapt, zijn ontroerend: een slang verandert in vlinders, de overgebleven schubben in wuivende halmen.

Is Belle aanvankelijk nog als de dood voor het beest, als ze eenmaal aan zijn woeste bakkebaarden gewend is, biedt ze hem een kopje thee aan uit haar gouden servies. Beest probeert een heer te zijn, maar jat suikerklontjes en propt het kopje in zijn mond. Het dansduet is als een kat-en-muisspel: nu is zij hem de baas, dan weer jaagt hij haar de stuipen op het lijf.

Humoristisch hoogtepunt is als Belle uit de kast komt, letterlijk. Alle jurken heeft ze over elkaar aangetrokken. Ze gaat zitten op de schouders van het beest, die haar gehakte schoenen aan zijn handen heeft. Zijn armen worden haar benen. Belle doet nonchalant een virtuoze strekoefening en schiet in een spagaat.

Het beest van Jef Van gestel blijkt geen blonde prins te zijn. Aan het eind is hij nog steeds het beest, alleen wordt hij met andere ogen bekeken. Dat is beter dan het origineel, want in veel bewerkingen is er een probleem: tegen het einde is iedereen zo gecharmeerd van het beest, dat het een teleurstelling is als hij verandert in een prins.

